

Alexander Staver: Optimizmus vystriedala sklúčenosť — Kyjev priznáva svoju porážku

- CZ24 News | 26. prosince 2022

UKRAJINA: Situácia sa na Ukrajine takmer každým dňom zhoršuje. Je zaujímavé, ako krásne naša armáda rozoberá Ozbrojené sily Ukrajiny na súčiastky. Na jednej strane posilňujeme našu obranu v nebezpečných smeroch, nútime ukrov meniť svoje plány, presúvať jednotky z miesta na miesto pod palbou nášho delostrelectva.

A na druhej strane na celom takmer 1500-kilometrovom fronte narastá sila druhého stupňa ruských ozbrojených síl. Navyše, čerstvé jednotky nie sú bezmyšlienkovite vrhané do boja, ale metodicky, bez náhlenia, sú „cvičené“ do útoku. V tomto smere pomáhajú aj Bielorusi. Nie nadarmo v súčasnosti takmer denne počúvame, či Bielorusko do vojny vstúpi alebo nie.

Pozoruhodné sú najmä tie jednotky a formácie, ktoré sú dnes v priamom kontakte s nepriateľom na frontovej línii. Pri pozornom sledovaní správ vojenských spravodajcov z terénu sa zdá, že armáda stojí na mieste a podstatné pokroky nerobí.

V skutočnosti bojovníci vykonávajú najťažšiu úlohu. Pravdepodobne jednu z najťažších vo vojne. Drvia sily nepriateľa. Funguje to, čo spisovatelia nazývajú „vojnový stroj“. Každý deň, každú hodinu, každú minútu jedni ostreľujú pozície ukronacistov artilériou, ďalší vykonávajú prieskumné a sabotážne aktivity a niektorí spôsobujú nočné mory pechote granátmi z dronov...

Obe strany chápu zložitú situáciu pre Ozbrojené sily Ukrajiny. Navyše to, že Ozbrojené sily Ukrajiny prakticky stratili schopnosť útočiť, chápu aj majitelia Ukrajiny spoza oceánu. Niet divu, že americkí politici pustili do „boja“ starých politických žralokov, akým bol Henry Kissinger. Pre Washington je dnes dôležité zatiahnuť Moskvu do rokovaní a dať Kyjevu už po niekoľkokrát príležitosť obnoviť svoju armádu.

Pentagon dnes rieši problém pravidelných dodávok techniky a zbraní. Útoky ruskej armády na ukrajinskú infraštruktúru značne znížili možnosť rýchleho presunu zbraní na frontovú líniu. A majú katastrofálny nedostatok personálu vyškoleného na prácu s modernými technológiami.

Zalužnyj vyhlásil, že „nie je zodpovedný za výsledok“

To, čo hovoria médiá na oboch stranách, akékoľvek správy o víťazstve alebo naopak správy o porážkach, sa dajú ľahko overiť. Stačí pozorne sledovať posolstvá z Washingtonu a Bruselu. Vyjadrenia ukrajinských politikov a armády sú smerované nie ruským či ukrajinským „adresátom“, ale globálnemu Západu.

Už veľa o tom napovedá aj známy výrok generála Zalužného:

„Urobili sme všetky výpočty — koľko tankov, delostrelectva potrebujeme a tak ďalej a tak ďalej. To je to, na čo sa teraz musí každý sústrediť. Odpustite mi, vojaci v zákopoch, (ale) teraz je dôležitejšie sústrediť sa na hromadenie zdrojov na dlhšie a ťažšie boje, ktoré sa môžu začať na budúci rok.“

A potom sú tu špecifiká, ktoré jednoducho privádzajú západných generálov do smútku. Chuť

generála Zalužného je skutočne zo sovietskej éry: žiadajte viac jednoducho preto, že vám dajú menej. Dovoľte mi pripomenúť vám túto „najnižšiu požiadavku“:

„Viem, že môžem tohto nepriateľa poraziť. Ale potrebujem zdroje. Potrebujem 300 tankov, 600-700 bojových vozidiel pechoty, 500 húfníc. Myslím si, že potom bude celkom reálne dosiahnuť hranice z 23. februára. No s dvomi brigádami to urobiť nedokážem. Dostávam, čo dostávam, no je to menej, ako potrebujem... Môžeme a mali by sme zachvátiť oveľa viac územia.“

Pridajme k tomu správu rozvedky, že doslova na druhý deň, 19. decembra, dorazilo do oblasti Arťomovska 800 úplne nepripravených mobilizovaných Ukrajincov, z ktorých väčšina nemala vôbec žiadny vojenský výcvik. „Odpustite mi vojaci v zákopoch...“ A koľko z tých 800 bude ešte o týždeň nažive?

Avšak Ukrajinci by neboli Ukrajincami, keby sa nechválili a stále niečo nežiadali. Vždy to bolo pre mňa záhadou. Ako povedal jeden známy z tých miest, „je nám to vlastné“ v zmysle trochu klamať, aby zvýšili svoje vlastné zásluhy. Možno je to tak. Aspoň súdiac podľa vyjadrení spomínaného Zalužného.

„Poviem mu (americkému generálovi Markovi Milleymu), koľko to stojí. Ak to nezískame (zbrane), samozrejme, budeme bojovať až do konca. Ale ako povedala postava vo filme — „nemôžem ručiť za následky“. Dôsledky nie je ťažké predvídať (game over — pozn. aut.). Toto musíme urobiť.“

Čítajúc rozhovor s ukrajinským generálom si zrazu uvedomujem, že som začal chápať, prečo „pravoverní“ vlastenci ničia pamätníky A. Puškina. Pamätáte si rozprávku o rybárovi a rybke? Zalužnyj je tam zobrazený v podobe starenky. Ako to mohol Alexander Sergejevič predvídať, neviem, ale skutočnosť, že určite trafil do čierneho a jeho busty a pamätníky dnes likvidujú, je fakt. „Chcel by som...“ v súčasnej verzii:

„Máme dosť ľudí a jasne vidím, čo máme. Toho je dostatok. Nepotrebujem ďalšie státisíce. Potrebujeme tanky, potrebujeme obrnené transportéry, bojové vozidlá pechoty. A potrebujeme muníciu. Upozorňujeme, že teraz nehovorím o F-16.“

Čo chýba vo vyššie uvedených vyjadreniach, aby to vyvolalo u západných mecenášov odozvu? Presne tak, Zalužnému a celej Ukrajine chýba zmysel pre realitu. Týmto v podstate len upozorňujem Rusov, najmä tých, ktorí žijú za Uralom: prísť za kamarátom po zimnej ceste do dediny vzdialenej 100 — 200 kilometrov je blízko, no v európskej časti vzdialenosti predstavujú iné hodnoty:

„Akákoľvek ukrajinská ofenzíva na polostrov (Krym – pozn. prekl.) by musela smerovať cez mesto Melitopol' v Záporožskej oblasti, asi 84 kilometrov od súčasnej frontovej línie. Melitopol' by nám dal plnú palebnú kontrolu nad pozemným koridorom, pretože z Melitopolu už môžeme strieľať na Krymskú šiju zo systémov HIMARS (americké raketové systémy M142 – pozn. autora) a tak ďalej. Prečo to hovorím? Pretože sa tým vraciam k môjmu predchádzajúcemu bodu o zdrojoch. Na základe aktuálnej úlohy môžem vypočítať, aké zdroje sú potrebné na vybudovanie bojovej spôsobilosti.“

Nesiahli ste ešte do vlastného vrecka a neodovzdali ste posledných 20 kopejok na účet Ozbroyených síl Ukrajiny? Američania tiež nie. Nespravili to len preto, že nepočuli záverečnú časť žiadosti úbohého veliteľa ukrajinskej armády.

Každý profesionálny žobrák vám potvrdí, že každá žiadosť sa musí skončiť pochmúrnou predpoveďou. „Ak nedáš...” a potom nasleduje opis hrozného trápenia od hladu a zimy a ešte hroznejšej smrti:

„Ruská mobilizácia zafungovala.“

„Nie je pravda, že ich problémy sú také vážne, že títo ľudia nebudú bojovať. Budú. Cár im povie, aby išli do vojny a oni pôjdu. Študoval som históriu dvoch čečenských vojen – bolo to to isté. Možno nie sú tak dobre vybavení, no stále sú pre nás problémom.“

Kyjev teda priznáva svoju porážku. Aspoň v tomto konkrétnom momente. Uznáva, že ak Západ nezvýši vojenskú pomoc, Ukrajina sa vzdá. A prezentuje sa to ako hrozba pre Západ. Ten prípad, keď dlžník musí žiť, aby mohol vrátiť peniaze.

Ako to je dnes a ako to bude zajtra?

V tejto časti článku sa opäť nezaobídeme bez vyjadrenia Zalužného. Nuž, je to veľmi zhovorčivý generál, pokiaľ ide o pravidelnú vojenskú pomoc zo strany USA a Západu vôbec. Zhovorčivý je až natolko, že často prezrádza svoje vlastné plány a nápady.

„Rusi cvičia asi 200.000 nových vojakov. Nepochybujem, že urobia ďalší pokus zaútočiť na Kyjev.“

Ešte skôr, ako sa zmienim o tom, čo hovoria o bezprostredných vyhliadkach na Západe, vyjadrím niekoľko svojich vlastných myšlienok o súčasnej situácii.

Prvým a pre mnohých pravdepodobne najviac znepokojujúcim problémom je problém neustáleho ostreľovania Donecka a miest a obcí pozdĺž severnej hranice s Ruskom. Čo vyvolalo takú divokú taktiku Ozbroyených síl Ukrajiny – strieľať na civilné obyvateľstvo?

Takže o veľkej túžbe Kyjeva dobyť Melitopol' sme už písali. Toto som spomenul vyššie. Avšak dodnes je táto túžba nenaplnená. Aj s plnohodnotnými dodávkami zbraní a výzbroje. Ruská armáda v krátkom čase vytvorila silnú skupinu v Záporoží a vybudovala seriózne obranné línie.

Jediný spôsob, ako toto zoskupenie aspoň nejakو oslabiť, bolo prinútiť nepriateľa (armádu Ruskej federácie) previesť časť jednotiek do iného sektora. A práve tu môže pomôcť použitie malých, mobilných batérií MLRS a delostrelectva pri chaotickom ostreľovaní miest.

Prídu, vypália a odídu na iné miesto. Ďalej je to použitie systémov kočovních mínometov. To vysvetľuje relatívne krátke trvanie útokov. To vysvetľuje počet „príletov“. A to vysvetľuje aj frekvenciu ostreľovania. No čo je najdôležitejšie, ukrajinské médiá sa vôbec netaja tým, že delostrelectvo mieri na civilistov. Akoby chceli vysvetliť situáciu „pribrzdovým Rusom“.

Nakolko je táto taktika účinná, možno posúdiť z reakcie v sociálnych sieťach. Ľudia sú pobúrení, žiadajú od vojenského vedenia odplatu za ostreľovanie a smrť civilistov. Žiadajú prísnu odplatu?

Bohužiaľ, počas špeciálnej vojenskej operácie sme videli naopak neveľa prípadov prísnej odplaty, no z ukrajinskej strany teror neutícha.

Paniku v Kyjeve spôsobuje pokoj vrchného veliteľa a generála Surovikova. Metodické „brúsenie“ jednotiek a formácií Ozbrojených síl Ukrajiny pri absencii seriózných útočných akcií. Nepotrebuje mať žiadne hlboké znalosti v oblasti vojenských záležitostí, aby ste pochopili jednoduchú pravdu — nemôžete vyhrať bez toho, aby ste vnútili svoju vôľu nepriateľovi!

To znamená, že Moskva má len dve možnosti. Buď sa vzdať aktívnych bojových operácií a pokračovať v jednoduchom fyzickom ničení Ozbrojených síl Ukrajiny, čo znamená vzdať sa víťazstva alebo pripraviť ofenzívu. Ofenzíva, ktorej účelom bude konečná porážka Ozbrojených síl Ukrajiny a prinútenie Kyjeva vzdať sa.

V tomto prípade pri akceptovaní druhého scenára by bolo najlepším riešením spustiť ofenzívu na viacerých frontoch naraz. Nielen na východe a juhovýchode, ale aj na severe a severozápade. Roztiahnuť formácie Ozbrojených síl Ukrajiny do viacerých smerov a prelomiť oslabenú obranu.

Približne takto rozmýšľajú aj v Kyjeve. Preto tie početné vyhlásenia o príprave útoku na hlavné mesto Ukrajiny. Preto tie vyhlásenia o vstupe Bieloruska do vojny.

Neboj sa, som s tebou

Pentagon má ale trochu iný názor. Nemôžem povedať, že by Američania nepoznali skutočný stav vecí, ale podľa najnovšej správy „Inštitútu pre štúdium vojny“ Pentagon vyvodzuje zaujímavé závery, ktoré sa Kyjevu veľmi nepáčia.

Podľa amerických expertov je Biely dom k možnosti útočnej operácie v najbližších mesiacoch skeptický. Takéto závery sú vyvodzované skôr na základe posúdenia ich vlastných zdrojov, než zdrojov Rusov. Presnejšie pri posúdení možnosti rýchlej výroby zbraní a najmä streliva.

Odhady sa veľmi líšia, napríklad pokiaľ ide o návštevu prezidenta Putina v Minsku. Zatiaľ čo Ukrajinci hovoria o úlohe presvedčiť prezidenta Lukašenka, aby vstúpil do vojny, potom Američania hovoria o ďalšej integrácii Bieloruska do Únie.

„Putin bude s najväčšou pravdepodobnosťou presadzovať ďalšiu integráciu dvoch krajín, ktoré sa čoraz viac stávajú jednou, najmä po nahromadení ruských jednotiek v rokoch 2021-2022 pred rozsiahlou inváziou na Ukrajinu.“

Navyše, pravdepodobne prvýkrát v Spojených štátoch priamo vyhlasujú, že ide o ďalšiu fázu informačnej vojny. Je to nečakané vyhlásenie, ktoré je vlastne priznaním, že Kyjevu sa nedá v ničom veriť. Klamstvá ako spôsob vedenia vojny, metóda konsolidácie spoločnosti.

„Obavy Ukrajiny z novej ofenzívy Kyjeva môžu byť zmesou skutočného znepokojenia a prebiehajúceho majstrovského kurzu informačnej vojny. Pre krajinu, ktorá bojuje o život, je lepšie vyvolať čo najsilnejší poplach v nádeji, že to vyvolá ešte väčšiu podporu. Len to dáva zmysel.“

Celkom zaujímavý je záver o pochybnej možnosti ruskej ofenzívy vo svetle prietahov či neochoty dodávať muníciu a zbrane pre Ozbrojené sily Ukrajiny.

„Okrem toho má Rusko vážne problémy s udržaním pozícií na východe a juhu, ktoré získalo v počiatočnom štádiu, keďže v posledných mesiacoch stratilo veľké časti z nich. Myšlienka, že môžu vziať hlavné mesto a držať ho a zároveň plniť požiadavky inde na bojisku, je veľmi otázna.“

Zostáva Bielorusko. Posledná nádej Ukrajiny na pozíciu ďalšieho agresora. Teoreticky nie je v tejto otázke o čom polemizovať. Zvýšila ruská armáda svoju prítomnosť v krajine? Zvýšila! Konajú sa cvičenia v bezprostrednej blízkosti hraníc Ukrajiny? Konajú! Zosilňuje sa hranica? Zosilňuje! Boli nejaké vyhlásenia prezidenta Lukašenka o odpore voči nepriateľovi? Boli!

Zdalo by sa, že s takýmito tromfmi v ruke je jednoducho nemožné neoznačiť Minsk za agresora. Pozrime sa však, ako vyvracajú argumenty Kyjeva Američania. Je to naozaj zaujímavé. V štýle „nepovažuj Lukašenka za blázna“:

„Terén (pohraničné oblasti — pozn. red.) je zložitejší, nebude tam žiadny prvok prekvapenia a takáto operácia sa uskutoční priamo pod nosom rozviedky NATO. To by Ukrajine výrazne uľahčilo potrestanie takýchto aktivít. Pravdepodobne to tiež povedie k ešte väčšej vojenskej podpore pre Ukrajinu kvôli blízkosti k hraniciam NATO.“

Pentagon naznačuje, že akákoľvek operácia zo strany Bieloruska pri súčasnom usporiadaní síl a prostriedkov bude mať „obetný charakter“. To znamená, že bieloruské jednotky od samého začiatku operácie spadnú do takého mlynčeka na mäso, že sa nikomu málo neukáže. A tam Rusi kvôli vlastnej neschopnosti nepomôžu. Alexander Lukašenko tento krok jednoducho neurobí.

Nie je to zaujímavé? No tým, ktorí sledujú aktivity a vyjadrenia bieloruského prezidenta, Alexander Grigorjevič odpovedal už dávno. Ak to bude to potrebné — budeme bojovať. Pritom je bieloruská armáda pripravená brániť svoju zem do poslednej kvapky krvi. Poznajúc mentalitu Bielorusov, budú! Sú to milí, pracovití a mierumilovní ľudia, no netreba ich dráždiť. Bude to bolieť.

Namiesto záverov

Takmer od samého začiatku špeciálnej vojenskej operácie som dosť hlboko študoval veľa z toho, čo píšu špecializované západné médiá. Existuje skutočne veľa rozumných ľudí, dobrých analytikov a vojenských expertov. Môžem teda uviesť určité zmeny v ich rétorike.

Niekdajšiu dôveru, že zjednotený Západ ľahko prinúti Rusko podriaďiť sa, vystriedali pochybnosti a takmer panika – títo Rusi si môžu robiť, čo chcú, dokonca aj v rozpore so zdravým rozumom. Niektorí o tom hovoria otvorene, niektorí to nenápadne naznačujú, no už niet dôvery vo víťazstvo.

Nastal čas, keď západné krajiny začínajú premýšľať o tom, ako sa dostať zo situácie s čo najmenšou stratou imidžu. Američania opäť Európu predbehli, a aj prostriedky, ktoré sa už minuli na operáciu na Ukrajine, sa môžu jednoducho vrátiť americkej ekonomike. Európa bude na druhej strane ešte dlho žať plody svojej slepej viery v „demokratického vodcu sveta“.

Kyjev deprimuje najmä to, že Západ prakticky prestal hovoriť o návrate Krymu a

Donbasu. To vôbec neznamená, že podpora Kyjevu čoskoro prestane. Je dosť možné, že Západ pôjde na zmenu prvého človeka na Ukrajine, ako aj možnosť dočasného zastavenia bojov.

Celkovo na Západe začali prevládať pesimistické podtóny. Takže robíme všetko správne. No, ak nie všetko, tak veľa...

AUTOR: Alexander Staver

[ZDROJ:](#)

Překlad: NF